

KJÆRLIGHET I RUINENE

**Stefanusalliansens partnere i Tyrkia og
Syria vil gi overlevende et glimt av håp.**

Side 3-9

Gåten om korset: Garness på ny turné **2** | Iran: Veileder kristne i protest mot ayatollahene **10**
Hva betyr korset? – Korset og oppstandelsen forteller oss at vi ikke er alene i mørket **12-17**
Irak: De flyktet fra IS-terror i Mosul, nå hjelper de andre som også måtte flykte for livet **18-21**

stefanus
alliansen

sammen for de forfulgte

FOR DEM SOM BETALER TROENS PRIS

Hildegunn Reigstad Norheim og Ingelin Garnes Reigstad er på turné med «Gåten om korset» for tredje gang. De utgjør duoen Garness. Foto: Johannes Morken

For tredje gang blir det konsertturné med påskekonserten «Gåten om korset», i år på flere steder hvor den ikke er blitt fremført tidligere.

TEKST: MARIANNE HAUGERUD

■ «Gåten om korset» har fylt mange kirker både på Østlandet og Vestlandet. Den berører og begeistrer.

- Sangene har tre perspektiver, forteller Jostein Ørum som har skrevet tekstene.
- For det første skal de være fortellinger om personer som møtte Jesus i dagene før påske. For det andre skal de ha i seg et ekko fra den lidende kirke og de som betaler en pris for å tro på Gud. For det tredje skal de romme vår tro og vårt liv i dag, sier Ørum.

Gripende historier

Hildegunn Reigstad Norheim og Ingelin Garnes Reigstad, som utgjør duoen Garness, har satt melodier til Ørums tekster. Garness legger nå ut på turné i ukene før påske.

- Vi er stolte av det vi har fått laget sammen med Ørum, forteller Garness. – Det er blitt en sterk konsert som fremstiller pasjonsfortellingen på en ny og kreativ måte. Dette vil vi gjerne dele med menighetsfolket i landet vårt! Det er sterkt å få høre musikken, sammen med bibeltekstene og de gripende historiene fra

Stefanusalliansen som knytter det hele sammen, sier Garness og legger til:

– Vi må minne hverandre på at det er overveldende mange som betaler en høy pris for sin tro på Jesus i dag. Det er meningsfullt for oss å spre bevissthet og engasjement for våre trossøsken som trenger våre bønner og vår støtte.

Det er overveldende mange som betaler en høy pris for sin tro på Jesus i dag.

Garness

Knytter nye bånd

I år blir «Gåten om korset» fremført åtte steder. Garness gleder seg over at syv av disse er nye konsertsteder.

- Vi setter stor pris å treffe folk fra ulike menigheter og knytte bånd. Vi har lenge forsøkt å komme oss til Trondheim, for eksempel. I år la det seg endelig til rette. Volda er et nytt sted vi også gleder oss til å besøke.

Garness skal i år ha med seg en ny, ung og dyktig musiker i bandet, Torjus Nevland, på slagverk. Torjus Vierli er med på tangenter. I Bergen har Garness fått med gospelgruppa Redeemed.

- De synger knallbra, det blir et høydepunkt, avslutter Garness.

Se oversikt over konsertsteder på side 23. ■

Utgiver:

Stefanusalliansen

Adresse:Trondheimsveien 137,
pb 6603 Rodeløkka,
0502 Oslo

post@stefanus.no

Telefon:

23 40 88 00

Ansv. redaktør:Johannes Morken
jm@stefanus.no**Redaksjon:**Hilde Skaar Vollebæk,
Marianne Haugerud,
Eva Frydenborg**Forside:**Ruiner av metodist-
kirken i Atakya**Design:**

Von: Bendik Schøien

Trykk:

Kai Hansen Trykkeri

Opplag:

17 600

Gavekonto:

3000 14 57922

VIPPS:

19013

Stefanusalliansen er en misjons- og menneskerettsorganisasjon med et særskilt fokus på trosfrihet.

Synspunkter i artikler står for forfatteres og intervjuobjekters regning. Stefanusalliansens meninger kommer til uttrykk i artikler skrevet av staben.

Vi følger personopplysningsloven.

Magasinet kommer gratis sju ganger i året. Bestill med SMS: MAGASIN til 2377 eller post@stefanus.no

Tilgjengelig som podkast. Kontakt KABB:

kabb@kabb.no

www.stefanus.no
f/stefanusalliansen
@stefanusalliansen

HÅP I MØRKET

Våre partnere står ansikt til ansikt med ekstrem nød og fortvilelse, uten å miste troen.

■ «**Fordi Jesus** stod opp fra de døde, kan vi leve i dag, med håp, uansett hvor mørkt det er», sier Lucas Schindeldecker i denne utgaven av Magasinet Stefanus. Det er kanskje et utsagn vi hører i flere kirker og menigheter når det nærmer seg påske. Men når de nå sies av direktøren for hjelpeorganisasjonen Merath i Libanon, er ordene alt annet enn enkle eller selvsagte.

I skrivende stund er redningsinnsatsen for å berge ut overlevende etter de fatale jordskjelvene som rammet Tyrkia og Syria den 6. februar, i ferd med å avsluttes. Det er ikke lenger håp om å finne overlevende i de sammenraste bygningene. Fortsatt mangler landene oversikt over hvor mange mennesker som er savnet eller omkommet. Bare i Tyrkia er 345 000 leiligheter rapportert ødelagt. Verdens helseorganisasjon omtaler det som den verste naturkatastrofen i Europa på 100 år.

Trosser frykt

Det er inn i denne situasjonen at ordene fra våre partnere får en

annerledes tyngde. Når de har rykket ut med nødhjelp til områder rammet av jordskjelvene i Syria, står de ansikt til ansikt med ekstrem nød og fortvilelse. Krigstrette mennesker som enda en gang mister alt, midt i vinterkulde og isolasjon. Og enda en gang trosser kirkene frykten for egen sikkerhet og hjelper der de kan, og de planlegger for langvarige behov og oppfølging.

I Tyrkia har også kirkene trådt til med nødhjelp i de rammede områdene. Og de forbereder seg på å følge opp tusener av internt fordrevne som ikke vil vende hjem. Bare til Antalya har 150 000 mennesker strømmet. Også gjesterommene i kirken som Stefanusalliansen støtter i denne byen, er fulle.

Lidelser og tro

«Vi har ingen andre enn Gud og de som ber for oss», sa en iransk flykting som trodde hun og familien var

Enda en gang trosser kirkene frykten for egen sikkerhet og hjelper der de kan.

trygge i Tyrkia. Som kristne i Norge må vi svare på den utfordringen sammen – i bønn for de som lider og de som trøster.

Også i år feirer kirkene i Midtøsten påske midt i lidelser, men uten å miste troen på at Jesus har overvunnet døden. ■

■ **Hilde Skaar Vollebæk**
assisterende generalsekretær

Fra et telt har kirkelige frivillige på det meste gitt mat til 3000 hver dag. Tallet sank noe da overlevende dro fra ødeleggelsene.
Foto: Ramazan Arkan

‘JEG VIL IKKE MISTE HÅPET’

– Samme hvor du ser: Det er ødeleggelse, smerte og gråt, sier Refik Topcu. Han kjemper for dem som overlevde jordskjelvene.

TEKST: JOHANNES MORKEN

■ Den største naturkatastrofen i den europeiske regionen på 100 år rammet Tyrkia og Syria den 6. februar og i ukene etterpå gjennom tusenvis av etterskjelv og nye store skjelv.

I Tyrkia kastet flere team fra Stefanusalliansens partner First Hope Association alt de hadde i hendene for å nå fram til katastrofeområdet.

Sendte hjelp

De sendte umiddelbart team til Antakya, byen vi fra Bibelen kjenner som Antiokia, og to andre steder. De

sendte mobile kjøkkener. De bidro med mobile toaletter og bad med vaskemaskiner som har gått hele dagen. Generatorer, hygieneartikler, mat, vann, tepper, madrasser og soveposer er sendt og delt ut i store mengder. De har tolker som hjelper utenlandske leger på et sykehus. De har også hatt en lastemaskin som har ryddet ruiner.

Tre uker etter jordskjelvet startet frivillige med et prosjekt for å hjelpe barn i Kahramanmaras-provinsen til å åpne opp om traumene. De bruker drama og konstruktiv lek for å få barn til å sette ord på frykten. First Hope har også montert en diger brødovn for å skaffe brød til hjelpearbeidet og for å gi noen et arbeid.

I Antakya startet de også med å sette opp 500 telt med vann og bad, og de har tatt imot 500 midlertidige toaletter til teltleire.

Frivillige har hele tiden sovet i bilene eller på bakken i soveposer. Tre uker etter skjelvet rapporterte lederen, Refik Topcu, at ingen av deres hjelpearbeidere ennå hadde vært hjemme.

Organisasjonen arbeider tett sammen med Røde Kors og med myndighetenes organer

» Ødeleggelsene får deg til å tro at verdens undergang er nær.

Refik Topcu

som håndterer katastrofen. First Hope har fått økonomisk akuttbidrag også fra Stefanusalliansen.

Glede over kirkeinnsats

En av de frivillige kvinnene som hjelper i Antakya forteller i et lydopptak som er sendt til Magasinet Stefanus:

– Jeg har arbeidet i et kirkelig telt der 3000 mennesker har fått mat hver dag. En av de første dagene kom noen som ville plyndre. Da kom tyrkiske specialsoldater med tunge våpen for å beskytte teltet. De sa at de visste at vi gjorde en god jobb. I mine 25 år som kristen har jeg hørt mest negative kommentarer om kirken, selv om vi alltid forsøker å ha et godt samarbeid. At kirken her får både ros og beskyttelse er godt å oppleve. Jeg felte noen tårer.

Hun forteller også om møtet med en syrisk mann. Etter åtte år med borgerkrig og nød i Syria valgte han i 2019 å dra til Tyrkia.

– I 45 sekunder med jordskjelv mistet han alt. Halve storfamilien er død. Mannen var likevel så takknemlig

Umut Sahin fra First Hope Association møter takknemlighet for den kirkelige hjelpeinnsatsen. Foto: First Hope Association

Et team fra First Hope Association varmer seg rundt et bål i jordskjelv-området i Antakya. Foto: First Hope Association

for den hjelpen og omsorgen han fikk av kirker. Jeg glemmer ikke mannen.

Frykt og smerte

Refik Topcu forteller:

– Jordskjelv av denne størrelsesorden har skjedd i forskjellige deler av verden. Men det er få eksempler på jordskjelv i områder med slik befolkningstetthet og som forårsaker ødeleggelser som dette.

– Hva forteller de overlevende?

– Folk kjenner frykt, sinne, smerte og sorg.

Overlevende er i en forvirret og traumatisk situasjon. Smerten ved å miste familie, venner, naboer, slektninger og byen de bor i er ubeskrivelig. Håpet de hadde for sine kjære som ikke kunne trekkes ut under ruinene, har endt med et mirakel for svært få.

«Som verdens undergang»

– Hvordan var det å være midt i en slik katastrofe?

– Det får deg til å tro at verdens undergang er nær.

Uansett hvor du ser, ser du ødeleggelse, død og gråt. Selv om du har psyke sterk som stål, kan du ikke motstå inntrykkene og du knekker sammen. Plyndring forårsaker sinne.

– Ser du håp?

– Ja, for jeg vil ikke miste håpet. Vi tror på Guds kjærlighet og barmhjertighet. Vi vil lege sårene. Men tiden som går uten at de ansvarlige lærer av tidligere feil, som ved bygging av boliger, hjelper ikke til å holde håpet i live i katastrofetider, sier Refik Topcu. ■

Vil du gi et håndslag til jordskjelvfrene?

Se baksiden eller bruk giroen som følger med bladet.

Korstegnet står igjen på
veggen til den kollap-
sede metodistkirken i
Antakya. Foto: Privat

FYLLER KIRKEN MED HJEMLØSE

Tyrkiske kirker åpner dørene for overlevende som har forlatt sine knuste hjem etter jordskjelvene.

TEKST: JOHANNES MORKEN OG KRISTINE TVEIT

■ **I jordskjelvområdene** i både Tyrkia og Syria har kirker spilt en svært viktig rolle i hjelpearbeidet, ikke minst i områder der myndigheter og andre hjelpeorganisasjoner ikke har nådd fram eller prioritert å hjelpe.

– Lokale kirker hjelper folk, og vi hjelper dem, sier pastor Ramazan Arkan. Han leder Antalya Evangelical Church i Tyrkia i turistbyen Antalya.

– Andre organisasjoner vil dra etter hvert. Kirkene blir, sier Ramazan.

Helseteam

Kirken i Antalya sendte et team som blant annet har hjulpet til på et feltsykehus i Hatay-provinsen. De har frivillige i landsbyer og i byen Antakya, 80 mil øst for Antalya. De har hjulpet med å sette opp telt og delt ut vinterutstyr. De har bidratt i et kjøkken som lager mat som i starten forsynte 3000 mennesker daglig, klart

færre etter hvert som overlevende har forlatt katastrofeområdet.

– Det var grufullt å se ødeleggelsene, sier Ramazan Arkan.

Mange av de lokale kirkene i Hatay-provinsen og byen Antakya mistet folk i jordskjelvet, i tillegg til at mange var blitt evakuert.

– Selv om kirkene er små og det var få igjen, har de sett det som sitt kall å være til stede og bidra nå. Kirkene har gjort en viktig innsats.

Ramazan forteller om en muslimsk mann som ble intervjuet på TV og som ble spurt om hvordan han opplevde hjelpen fra myndighetene. Tydelig skuffet over myndighetene svarte han:

– Det er ingen myndigheter her. Det er de kristne som hjelper oss.

Ramazan kan også fortelle om enhet mellom katolske, ortodokse og protestantiske kristne som står sammen i hjelpearbeidet, et sterkt vitnesbyrd.

Rømmer ruinene

I landsbyer der folk driver jordbruk, blir folk værende – de bor i telt eller skur på gårds-plassene sine. Fra selve byen Antakya der 80 prosent av husene er fullstendig knust eller ødelagt, har folk reist, ofte etter at de har fått ut sine døde og fått gravlagt dem. Folk har

Frivillige fra Antalya-kirken har sammen med andre kirke-
lige frivillige delt ut mat til opp til 3000 i Antakya.
Foto: Ramazan Arkan

Pastor Ramazan Arkan er fortvilet over ødeleggelsene i Antakya. I byen Adyaman
nord for episenteret, har kirkenes hjelpearbeid fått låne et digert lager av folk fra
den religiøse minoriteten alevittene. Foto: Antalya Evangelical Church

» Lokale kirker hjelper folk, og vi hjelper dem.

Pastor Ramazan Arkan

også prøvd å berge møbler fra sine knuste hjem før de dro, forteller Ramazan.

– Millioner av husløse vil mangle tak over hodet langt borte fra sine hjemsteder, sier Ramazan. Antalya, der Ramazan leder menigheten, har lenge kjent trykket av mange flyktninger fra Iran, Syria, Ukraina og Russland. Nå strømmer ofrene for jordskjelvene også til byen.

Til Antalya kom det raskt over 150 000 hjemløse. De ble innlosjert i gymsaler og haller, hoteller, gjestehus og internater. Den tyrkiske regjeringen oppfordret bolig-
eiere til å gi evakuerte husrom.

Fyller kirken

I kirken som som Stefanusalliansen bidro med å bygge for Antalya Evangelical Church og som åpnet i 2017, er det innlosjert 22 hjemløse. Det er fullt. Menigheten hjelper dem også med mat og praktiske ting. Menigheten tar også hånd om 11 som er innlosjert privat andre steder i byen.

– Dette vil nok vare i tre-fire måneder, trolig mer, sier Ramazan.

Han forteller om fortvilelsen og sorgen over de døde og over alt som er ødelagt.

– Folk har mistet familiemedlemmer, slektninger og naboer. De har ikke bare mistet sine hus. Byen er ødelagt, nabolaget er borte. Alt må bygges opp igjen. Han forteller om gråten i kirken i Antalya hver eneste kveld.

– Om dagen lever de evakuerte sine liv her. Om kvelden kommer gråten og sorgen. De har gjerne fått telefonbeskjeder om døde slektninger. Så kommer tårene, sier han.

«Viser troen i handling»

Ramazan forteller at menigheten ikke forkynner for ofrene, verken i katastrofeområdet eller i møte med de hjemløse i kirken.

– Vi formidler evangeliet gjennom handling. Vi får sterke vitnesbyrd om takknemlighet for at vi som kirker stiller opp. En kvinne som har fått rom i kirken, fortalte at «vi føler oss i hendene på engler».

Ramazan ønsker å formidle takknemlighet til Stefanusalliansen.

– Den støtten Stefanusalliansens venner ga til byggingen av kirken, kommer nå virkelig til nytte og hjelper mange hjemløse og fortvilte etter jordskjelvene. ■

Vil du gi et håndslag til jordskjelvofrene?

Se baksiden eller bruk giroen
som følger med bladet.

Ein syrisk prest hjelper barn som har overlevd jordskjelva nordvest i Syria. Foto: Vår syriske partner

GJEV MAT OG VARMME

Fleire tusen heimlause familiar skal sikrast mat og varme for å overleva etter jordskjelva nordvest i Syria.

TEKST: JOHANNES MORKEN

■ – **Situasjonen er forferdeleg.** Heile familiar er gravlagde under ruinane. Tusenvis vågar ikkje å returnere til sine øydelagde heimar, i frykt for at dei skal falla over dei. Vi håpar at det internasjonale samfunnet vil støtta redningsarbeid og sikre viktige forsyningar for å møte dei presserande behova, seier ei lokal kyrkjeleg kjelde i Syria.

Vår partner som arbeider gjennom lokale syriske kyrkjer, fortel om panikken då nye kraftige jordskjelv ramma to veker etter dei første, og etter fleire tusen etterskjelv.

Lokale syriske kyrkjer gav tidleg husrom og hjelp til hundrevis av menneske som enten har sett heimane sine kollapsa eller som er livredde for å reisa tilbake til skadde hus i katastrofeområdet.

Ein lastebil full av vinterutstyr kjem med første hjelpesending til Aleppo nord i Syria. Foto: Vår syriske partner

” Måtte dei lokale kyrkjene i Syria gje eit glimt av håp i ein desperat situasjon.

Stefanusalliansens partner i Syria

4200 huslause familiar

Planen til våre syriske partnerar i akuttfasen er å hjelpe til saman 4200 huslause familiar: 2000 i byen Aleppo og 2000 i Lattakia. Storbyen Aleppo ligg aust for den aller hardast ramma Idlib-provinsen, hamnebyen Lattakia ligg sør for Idlib. 200 skal også få hjelp i Hama og Tartus endå litt lengre sør for katastrofeområdet.

Offera etter jordskjelva får mat og vinterutstyr som teppe, varme jakker, tjukke genserar og hygieneartiklar. Dei første hjelpesendingane nådde fram den 13. februar.

Stefanusalliansen har gitt eit første akutt-tilskot, før Stefanusalliansens vener no vert utfordra til eit kraftig handslag gjennom ei innsamling.

Glimt av håp

– Be for våre syriske partnarkyrkjer når dei deler ut vinterklede, mat og hygiene sett. Måtte dei verkeleg gje eit glimt av håp i ein desperat situasjon, slik dei har gjort i 12 år med borgarkrig, seier vår partner med hovudbase i Libanon. ■

PÅ TOPPEN AV KRIG OG KRISER

■ **Våre partnerar** som har hatt hendene fulle med å hjelpe offer for 12 års borgarkrig i Syria og økonomisk vanstyre, fekk endå ein katastrofe på toppen. Resurrection Church, ei kyrkje som Stefanusalliansen lenge har støtta i Beirut i Libanon, har lansert sitt eige nødhjelpsprosjekt etter jordskjelvet. Deira innsamla gåver vil bli sende til tre kyrkjepartnerar i Syria: mat, vatn, teppe, vinterklede og madrassar. Denne Baptistkyrkja i Beirut er kjent for eit omfattande arbeid for syriske og irakiske flyktningar.

Syria er eit øydelagt land. Sjølv i sentrale delar av Damaskus har folk elektrisitet berre eit par timar på dagen. Korrupsjonen breier om seg. For å koma inn i byen, må folk betala på kontrollpostar, fortel syriske kjelder.

Den opprørskontrollerte Idlib-provinsen i nordvest, på grensa mot Tyrkia, har lenge vore fylt av opprørarar og menneske på flukt frå krigen. Der har tragedien vore endå verre. Jordskjelva ramma Idlib aller hardast. På grunn av krigen var tilgangen på hjelp der aller dårlegast.

Diverre er Syrias vener svært dårlege vener. Iran har hendene fulle med å kvela sitt eige folk, Russland driv ein brutal krig. Det ekstra tragiske er at Putin i Ukraina har utløyst eit menneskeskapt jordskjelv. Før den fullskala invasjonen i Ukraina bomba Putin i Syria for å halda Assad ved makta. Og no brukar Putin alt han har til å øydeleggja Ukraina. Hans evne til å hjelpe Syria ut av ruinane er borte.

Så får vi be og håpa at det ein dag kan veksa fred ut av ruinane. ■

Vil du gi et håndslag til jordskjelvofrene?

Se baksiden eller bruk giroen som følger med bladet.

‘JA TIL PROTEST – MEN UNNGÅ FENGSEL’

Mange unge iranske kristne kasta seg ut i demonstrasjonar mot ayatollah-regimet. Andre heldt seg langt unna gatene. Iransk pastor i eksil gjev råd.

TEKST: JOHANNES MORKEN

■ **Den kristne iranske** studenten Sara (21) var svært aktiv i demonstrasjonane i gatene i Teheran. Då ein ven av henne blei arrestert av tryggingstyrkane, kasta Sara seg fram for å prøva å hindra det.

Då pastor Ron, som fram til 2013 var pastor i Teheran, nyleg møtte henne på ein konferanse for iranske

Mahsa Aminis død i varetekt hos det iranske moralpolitiet utløyste store demonstrasjonar over heile Iran.

Foto: Shutterstock

konvertitt-kristne utanfor Iran, rosa han Sara for å ta det kristne samfunnsansvaret på alvor. Men han gav henne like fullt ei sterk påminning:

– Eg sa også til Sara at ho ikkje måtte vera i front. Ho må verkeleg unngå å bli arrestert, for det vil setja ikkje berre henne i stor fare, men også mange andre, ikkje minst venene hennar i kyrkja, seier Ron til Magasinet Stefanus.

– Kristne demonstrantar som blir arresterte i gatene, vil måtta betala dobbelt, fordi dei demonstrerer og fordi dei er kristne, seier Ron.

Ven vart arrestert

Det iranske regimet stansa ikkje kampen mot huskyrkjene for konvertittar under demonstrasjonane. I starten av desember blei ein gamal ven av pastor Ron arrestert, avhøyr og tvinga til å dra frå landet. I november blei ein annan ven arrestert i ein by sentralt i Iran. Denne mannen sat i fengsel ei veke. Då prøvde regimet å finna mannens pastor.

– Dei som har ansvar for å arrestera kristne, har gjort jobben sin og ikkje lete seg distrahera av demonstrasjonane. Forfølginga held fram, seier pastor Ron.

Verken Ron eller Sara er dei verkelege namna deira. Årsaka til anonymiteten er tryggleiken deira.

Leiande konvertitt-kristne som vert fengsla, vert ofte tiltalte for å vera ein tryggingstrussel mot regimet.

Stefanusalliansen partner, Pars Theological Centre, driv leiarutdanning for iranske kristne i og utanfor Iran. Pastor Ron følgjer utviklinga i landet så tett han kan. At regimet har gjort det dei kan for å hindra informasjon i å koma ut, gjer det vanskeleg. Men noko informasjon har kome gjennom.

Ulikt syn på protestar

Pastor Ron veit difor at blant studentane deira inne i Iran finst det både nokre som er svært aktive i demonstrasjonane, medan andre held seg unna gatene og er opptekne av å be, evangelisera og vitna. Folk har ulik politisk bakgrunn – nokre var politisk aktive før dei blei kristne, andre ikkje. Dette gjer at dei ser ulikt på korleis kristne skal engasjera seg i dei harde samanstøytane som har vore i gatene i sidan september i fjor.

I vinter stilna demonstrasjonane. På grunn av den brutale maktbruken har demonstrantane trekt seg tilbake for å områ seg. Regimet har også trekt seg litt tilbake. Moralpolitiet forårsaka døden til den unge kurdiske kvinna Mahsa Amini, som vart arrestert for feil bruk av hijab. No har også dei for ei tid trekt seg tilbake, særleg frå gatene i Teheran, fortel pastor Ron.

Kurs om aktivisme

Pastor Ron utviklar no eit kursopplegg for iranske kristne om korleis dei skal tenkja om politisk aktivitet og demonstrasjonar. Han har studert sivil motstand i Sør-Afrika og borgarrettsrørsla i USA.

– Som kristne kan vi ikkje vera likesæle i ein situasjon som den vi har hatt og har i Iran. Kristne må ta samfunnsansvar. Men vi må ha kristne verdiar som forsoning og evne til å elska våre fiendar. Vår deltaking må vera ikkje-valdeleg. Vi skal vera lys og salt, seier pastor Ron.

I sosiale media ser han kristne leiarar som ber kristne halda seg heime for å vera trygge, medan andre oppmuntrar til aktivitet.

Pastor Ron trur ikkje kristne i Iran blir samde om korleis dei skal engasjera seg. Men han prøver å gje innspel til korleis dei kan tenkja, for å finna balanse mellom politisk aktivitet og rolla si i kyrkja.

– Somme er apolitiske. Vi i Pars meiner kristne har eit samfunnsansvar, vi må vera med dei som lid, seier Ron.

Trøyst og bøn

Det er ulike måtar å ta ansvar på. Den som ikkje sjølv er med i protestane, kan til dømes oppsøka ein nabo som har fått ein son arrestert, for å hjelpa, trøysta og be.

Kristne må ta samfunnsansvar, men ikkje setja heile kyrkja si i fare.

Pastor Ron

Somme iranske demonstrantar har svart på maktbruken til regimet med vald. Ron seier at det er forståeleg sidan regimet har drepe demonstrantar og dømt folk til døden. Men han ber kristne halda seg langt unna dei som driv vald.

– Kristne deler ønsket om at regimet må vekk. Men kristne må halda avstand til dei mest aktive demonstrantane. Dei må ikkje setja heile kyrkja si i fare. Hovudoppgåva som kristne er å proklamera Guds kongedømme og føra folk til Kristus. Vi må unngå at aktivitet i demonstrasjonane hindrar dette, seier pastor Ron.

I klemme

I Iran finst det også små, historiske kristne minoritetar – armenarar og assyrarar. Kristne leiarar for desse har gått ut og bede sine folk om å halda seg unna demonstrasjonane. Assyriske leiarar åtvare konkret ei gruppe unge som demonstrerte.

Dei assyriske og armenske kyrkjelege og politiske leiarane gjorde dette etter at regimets folk hadde kalla dei inn og åtvare dei dersom dei ikkje sytte for å halda sine folk unna gatene. Desse har hausta hard kritikk frå kristne iranarar utanfor landet for å ha gått ærend for det brutale regimet og svikta kristne aktivistar.

Pastor Ron meiner derimot at dei neppe hadde noko val.

– Dette er små samfunn som prøver det dei kan for å vera trygge. Dei likar ikkje regimet, men prøver å sikra seg ved å seia at «vi støttar dykk». Dei gjorde det same under sjahan, seier pastor Ron. ■

Sette fangar fri

Regimet i Teheran sette 26. februar fangar fri i eit amnesti knytt til 44-årsdagen for den islamske revolusjonen i 1979. Blant dei som vart sette fri, var pastor Yusuf Nadarkhani, ein kjent kristen fange, og tre andre konvertittar. Les meir på www.stefanus.no

Hva betyr korset?

Vi har bedt partnere om å svare på spørsmålet: *Hva betyr korset for deg – i den situasjonen du er?* Les også de fire neste sidene.

Korsets tegn er dyrebart.
La oss gjøre korsets tegn
og holde fingrene opp
i Faderens og Sønnens og Den hellige ånds navn.

Korsets tegn er det mest kraftfulle tegn
i hele kosmos.

Tegn korsets tegn på din panne og på ditt bryst,
sett det på din dørkarm
og fortell om det til dine barn.
Der korset er blitt tegnet,
kan fienden ikke komme til.

Jeg vil leve med korsets tegn
i mitt hjerte,
på mitt ansikt,
i mine sanser,
på mine hender og føtter,
på alt som tilhører mitt menneskelige liv på jorden.

Men korset er ikke en magisk kraft.
Korset er tegnet på det livet
Jesus har gitt meg,
det virkelige livet
som han gikk til gjennom død og grav.

Jeg bruker korset hele dagen,
både når jeg er i ro
og når jeg utfører min gjerning
mellom menneskene.

Gud selv ser med velbehag
på det som skjedde på korset.
Korset gir kraft for liv og evighet.

Vi har korset,
slik Moses hadde staven.
Gud sa til Moses:
Hva har du i hånden?
Da Moses svarte
at det var en stav,
befalte Gud:
Bruk den!

*Et barn som får hjelp av Stefanus-
barna i Kairos «søppelby», viser
korsets viktighet også for dem.
Foto: Pål Brenne*

Så la oss bruke korsets stav
og følge Jesus.

Det koptiske prosesjonskorset
og det mindre håndkorset
som prestene bærer,
forteller alle om hvor viktig korset er
for de kristne,
også i vanskelige tider.

Jeg trenger korsets kraft hver eneste dag.
Når jeg ber til Gud
om at han skal rense mitt sinn,
vet jeg at det skjer ved korsets kraft
i Jesu navn.

Jesu navn rommer dybdene
i det virkelige livet.
Han kom fra Guds verden
og viste oss veien
til de levendes land.

Hvis noen vil ta korset opp og følge ham,
så må de be om å kunne forstå
hva Jesu navn betyr,
for ved Jesu navn blir vi frelst
og kalt til tjeneste for ham.

TEKST: MAMA MAGGIE,
VED EYVIND SKEIE

*Mama Maggie leder organisa-
sjonen Stefanusbarna.
Foto: Johannes Morken*

Tegnet for mennesker i fengsel

■ **En gruppe av barn** på 7 og 8 år i Filadelfiakirken i Sarpsborg fikk høre om Paulus og Silas i fengsel. De snakket om tankene de fikk. Ett barn sa: «Dersom jeg hadde bodd i et land hvor jeg ikke kunne fortelle om Jesus eller tro på Ham, så ville jeg nok havnet i fengsel, for jeg kan ikke lyve om troen på Jesus.»

Barna ville sende tegninger til mennesker som sitter fengslet for sin tro. Stefanusalliansen vil videreformidle tegningene. ■

VI ER IKKE ALENE I MØRKET

Korset og oppstandelsen forteller oss at vi ikke er alene i mørket. Jesus går med oss i det, levende til stede.

TEKST: LUCAS SCHINDELDECKER

■ **Gud vet at** det den siste tiden er blitt mørkt i Syria og Libanon. Og bare Gud vet om det fortsatt blir mørkere, hvor mørkt og hvor lenge. Mørket i Syria ble enda mørkere da jordskjelvene rammet.

Men én ting er sikkert: Det vil aldri bli så mørkt som den dagen Guds enbårne Sønn døde på korset på våre vegne. Men historien, ved Guds nåde, sluttet ikke der. Gud seiret over selve døden. Gud seiret over mørket. Hans lys har skint i mørket siden den gang.

Guds lys

Uansett hvor store de humanitære behovene er i vår region, har vi flere ganger vært vitne til Guds lys som skinner i livet til familiene vi tjener. Det var tilfellet med Leila, en syrisk flyktning bosatt i Libanon. Hun fortalte at like etter at vår

Vi er vitne til at Guds lys skinner i livet til familiene vi tjener, skriver Lucas Schindeldecker. Foto: Helen Manson

Hver gang jeg føler at jeg blir kvalt av bekymringer, ber jeg og forteller Gud at jeg vet at han eksisterer og aldri vil forlate barna sine.

Leila, syrisk flyktning

partnermenighet begynte å hjelpe dem, hadde hennes 14 år gamle datter, Rana, en drøm:

«Hjelpen vi fikk var den eneste grunnen til at vi var i kontakt med kirken. Men ganske snart fikk Rana en drøm der hun så Jesu oppstandelse. Det var i påskeuken, og dagen etter kom det tilfeldigvis noen fra kirken på besøk og forklarte oss hva drømmen betydde. Det var så levende at vi alle trodde på det og ønsket å vite mer om Jesus. Når jeg følte meg svak, ga det jeg fikk høre i kirken meg den freden og styrken jeg trengte for å fortsette. I mellomtiden, og gjennom bønn, endret livene våre seg til det bedre på så mange måter. Følelsen jeg nå har inni meg er ubeskrivelig. Det er som en brann har startet i hjertet. Situasjonen vår er fortsatt vanskelig. Hver måned må jeg velge mellom å kjøpe sko og klær til barna eller gi dem mat, mellom å betale husleie eller betale ned gjeld. Men nå vet vi at Gud er med oss. Hver gang jeg føler at jeg blir kvalt av bekymringer, ber jeg og forteller Gud at jeg vet at han eksisterer og aldri vil forlate barna sine.»

Leve med håp

Fordi Jesus stod opp fra de døde, kan vi leve i dag, uansett hvor mørkt det er, med håp. Fordi Jesus stod opp fra de døde, trenger vi ikke bare å holde blikket rettet mot dagens enorme utfordringer.

Vi kan også ha blikket rettet mot det fantastiske løftet om evig liv. Vi vet at vi ikke er alene i mørket, men han går med oss i det, levende til stede. Sannelig er han med oss alltid, helt til tidens ende. ■

Lucas Schindeldecker leder den kirkelige hjelpeorganisasjonen Merath med base i Beirut i Libanon, som arbeider gjennom lokale kirker i Libanon og Syria. Stefanusalliansen støtter Merath.

Hva betyr korset?

Vi har bedt partnere om å svare på spørsmålet: *Hva betyr korset for deg – i den situasjonen du er?* Les også på de to foregående og de to neste sidene.

Lucas Schindeldecker.
Foto: Merath

Korset i to ulike kulturer

TEKST: KRISTINA AVANESYAN

■ **Armenia, der jeg bor**, har vært en kristen nasjon siden det fjerde århundret, da kong Trdat III aksepterte kristendommen og proklamerte sin nasjon som kristen. Mange kirker og klostre er bygget. Senere har armenere lidd for sin kristendom, de er blitt drept gjennom århundrene. Under folke-mordet fra 1915 ble nesten 1,5 millioner drept.

Symbol på tro

Armenere ser alltid på korset som deres symbol på tro, som alltid har vært så viktig for dem, enda mer verdifullt enn livet. Å være kristen er det samme som å være armensk, å fornekte kristendommen var det samme som å fornekte deg selv som armenere.

Armenere elsker å bære kors, noen ganger veldig store. Kors er overalt i Armenia, ikke bare på kirkens tårn, men også hengende på bilenes frontruter, plassert på private hus, montert på fjelltoppene. Korset antas å frelse og beskytte deg. Et vanlig armensk ordtak lyder: «Jeg vil dø for korset.» Det er en ære å bære et kors eller henge et kors i huset. Og selv de som ikke tror på Jesus eller Bibelen, kan fortsatt tro på korsets kraft.

Misliker korset

I Sentral-Asia, der jeg kommer fra, er situasjonen en helt annen. Med et flertall av muslimer er folk for det meste redd for korset, eller de misliker det.

Muslimske lærere forteller mange historier om korsfarere som drepte uskyldige, og de samme historiene blir fortalt av foreldrene til barna. Kristne kirker i Sentral-Asia utstyres ikke bygningene sine med kors. Biblene som trykkes der, har ikke et kors på forsiden. Selv de fleste kristne vil ikke bære et kors rundt halsen.

Selvfølgelig forkynner evangeliske kirker betydningen av korset. Korset er forestillingen om offer, prisen betalt for oss, Herrens lidelse og oppstandelse.

Kristne i Sentral-Asia tror på et usynlig kors. ■

Kristina Avanesyan.
Foto: Kai Tore Bakke

KORSET OG KRIGEN

I en krig virker ikke evangeliets logikk. Fienden forventer jo at vi skal vende det andre kinnet til.

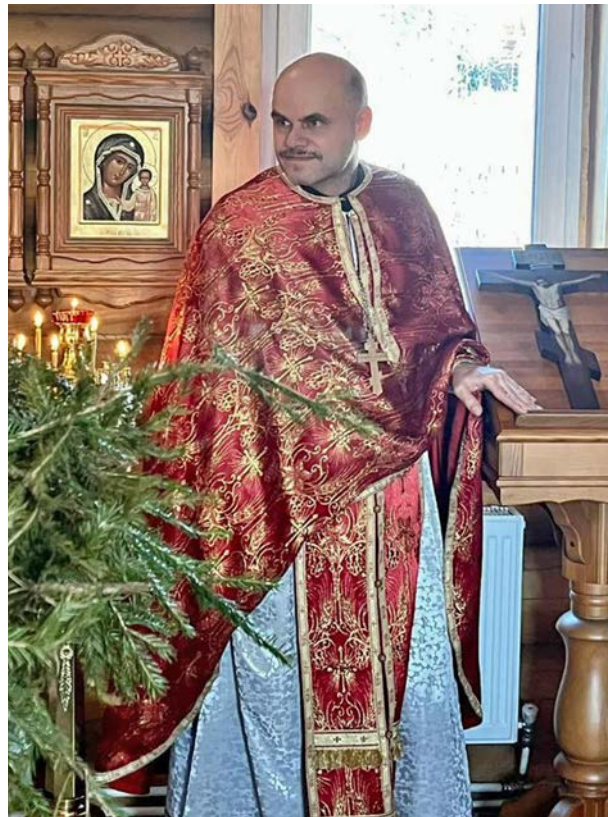
TEKST: FADER IOANN VIKTOR BURDIN,
KARABANOVO, RUSSLAND

■ **Redaktøren ba meg** skrive om hva korset betyr under den pågående krigen. Jeg syntes koblingen var uheldig. Først og fremst fordi korset innebærer enten et personlig valg eller samtykke. Men i en krigssituasjon vil det å akseptere korset bety frivillig å dømme deg selv, dine kjære og millioner av andre mennesker til døden.

Da jeg innså dette, tenkte jeg på at det er situasjoner der evangeliets logikk (Kristi bud) ikke virker. Kjærlighet er maktesløs hvis den ikke blir besvart.

Det sies i Lukas-evangeliet: «Slår noen deg på det ene kinnet, så by fram det andre også» og «Om noen tar fra deg kappen, så nekt ham heller ikke skjorten.»

I en krig er det akkurat dette fienden forventer av deg: «Slutt å stå imot!» Da vil han

Fader Viktor Ioann Burdin er prest i den ortodokse kirken i Russland. Han protesterte tidlig mot krigen. Da Burdin i en preken 6. mars i fjor minnet om budet «Du skal ikke drepe», ble han hentet av politiet og bøtelagt. Bispedømmet presset ham ut av jobben i Karabanovo. Her er han i et kapell som presten Georgi Edelstein har bygget ved elven Volga. Foto: Privat

være fri til å ødelegge deg og dine kjære. I en situasjon med militært folkemord kan dette føre til millioner av ofre.

Overlevelse

Det sies: «Elsk dine fiender». Men i krig er det, tenkte jeg, umulig å overleve uten hat. Det er et spørsmål om overlevelse. Fordi når de bomber eller skyter på deg, er du uopphørlig i en stressende situasjon og blir veldig sliten. På et tidspunkt begynner du å ønske at det endelig skal ta slutt. Og du trenger en veldig kraftig motivator (for eksempel hat) for å fortsette kampen.

Jeg tenkte på hvordan jeg kunne kombinere absoluttheten i evangeliens bud med umuligheten av at de

blir oppfylt. Tross alt er krig en betydelig del, om ikke hoveddelen, av menneskets historie. Hvis evangelisk logikk ikke er universell, hvis den «ikke virker» i en del, hvordan kan vi da være sikre på at den fungerer i en annen?

Heldigvis var min kone interessert i mine grublerier. Hun lyttet til tvilen min og forklarte alt.

Ondskap

Krig er konsentrasjon av ondskap. Dette er Satans og hans englers seier. De hellige fedrene sa at Satans hat er så stort at hvis Gud tillot ham, ville han ødelegge menneskene og alt levende på ett sekund. Men han kan ikke gjøre det på egen hånd. Dette blir bare mulig innenfor rammen av valgfriheten gitt til mennesker.

Derfor er ondskapens innsats rettet mot å oppfordre til hat, ved å konsentrere det i folks hjerter. Og krig er øyeblikket da deres innsats bærer frukt.

Evangeliet taler om hvordan man kan forhindre dette. Hvordan leve slik at krigen ikke skjer.

Krig er konsentrasjon av ondskap. Dette er Satans og hans englers seier.

Fader Ioann Burdin, Russland

Kjærligheten

Men evangeliet handler også om noe annet. Om behovet for å vite når du skal stoppe. Fordi hevntørsten gjør krigen uendelig. Når vi avviser evangeliets logikk, kommer vi til krig uten ende – hevn på hevn, helt til fullstendig gjensidig ødeleggelse.

Kanskje korsets mysterium ligger i det faktum at en kristen på et tidspunkt må svare på hat med kjærlighet – et avslag på å følge hatets og hevnsens logikk for å stoppe ondskapens onde uendelighet? ■

Hva betyr korset?

Partnere i en rekke land svarer på spørsmålet: *Hva betyr korset for deg – i den situasjonen du er?* Les også de fire foregående sidene.

‘Korset er kjernen i vår identitet’

■ **Når kirken** blir forfulgt, opplever den at korset ikke bare er et åndelig symbol, men en realitet i det daglige liv. For oss iranske kristne er korset kjernen i vår identitet.

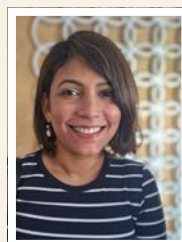
Vestlige kristne kan be og meditere over korset og oppleve at Den hellige ånd åpner korsets betydning for dem. Men det kan komme en dag da også kristne i Vesten vil oppleve prøvelser som gjør at korset ikke bare blir et symbol, men en daglig realitet. For oss iranske kristne er det en ære og nåde å få ta opp og bære våre kors. ■

Robert Aserian arbeider ved Pars Theological Centre som gir iranske kristne opplæring. Aserian forlot Iran da kirken han ledet i Teheran, ble stengt av regimet i 2013.

‘Viser Guds usvikelige kjærlighet’

■ **Kristi kors** er Guds største bevis på hans usvikelige kjærlighet til meg. Jesus døde for oss på grunn av sin nåde og barmhjertighet. Men for meg er korset også et eksempel på Guds rettferdighet og hans forpliktelse til å gjøre alt nytt og vakkert. I en verden fylt med ulikhet, forfølgelse og urettferdighet kan vi – på grunn av korset – leve med håp, vel vitende om at Guds kjærlighet og barmhjertighet er konstant og at han en dag vil rette opp alle ting. ■

Yamini Ravindran, assisterende generalsekretær i Den nasjonale evangeliske alliansen på Sri Lanka.

FLYKTET FRA IS, HJELPER ANDRE

Da presten hans ble skutt ned og drept like utenfor denne kirken i Mosul i 2007, bestemte 14 år gamle Behnam seg for selv å bli prest.

TEKST: JOHANNES MORKEN, DUHOK, IRAK

Dette er familiens kirke i Mosul, Chuch of Holy Spirit. Foran kirkedøren ble presten deres og tre diakoner kaldblodig drept. Foto: Privat

■ – **Jeg ville tjene kirken**, sier Behnam til Magasinet Stefanus.

I dag arbeider Behnam Ezzat i Capni, Stefanusalliansens partner i Nord-Irak. Den tverrkirkelige hjelpeorganisasjonen jobber for å bygge opp igjen livene til mennesker som ble fordrevet av IS.

Behnam vokste opp i storbyen Mosul, der hans foreldre var født og oppvokst. Behnam var 10 da Saddam Hussein ble avsatt og drept etter den amerikanske invasjonen i 2003. Militser og islamistiske terrorgrupper herjet i Mosul, byen som en gang hadde vært senteret for Iraks kristne.

De kristne fikk føle det voldelige presset på kroppen. En gang i 2005 eller 2006 fikk Behnams familie en trussel: Dersom de ikke betalte 20 000 dollar, ville en av dem bli drept. De våget ikke annet enn å betale – de dro til et avtalt sted og plasserte pengene under en bil. Ingen ble drept. Heller ikke da de senere betalte en gang til.

På tross av truslene valgte de å bli boende i Mosul. Inntil videre.

Prest drept

Søndag 4. mars 2007 ble fader Ragheed Ganni (34), deres egen prest, drept av terrorister rett foran den kaldeisk-katolske kirken Holy Spirit. Tre diakoner ble også kaldblodig meiet ned. Det var like etter søndagsgudstjenesten i kirken, som Behnam og familien gikk i og hadde et sterkt forhold til.

– Minst 1000 mennesker forlot Mosul etter drapene. De mistet håpet om en fremtid i Mosul. Min familie ble boende, vi ville passe på kirken, sier Behnam.

Tragedien skulle bli viktig for ham: Behnam tenkte at han en dag ville bli prest.

– Jeg kunne ikke erstatte presten vår, men jeg ville tjene kirken.

I februar i 2008 ble biskopen deres, erkebiskop Paulos Faraj Rahho, bortført og drept. Sjåføren og to vakter ble drept på stedet.

Familien valgte likevel å bli boende i sin families by, sammen med 30-40 000 andre kristne som heller ikke hadde reist under militsenes trykk. Da Behnam var ferdig med skolegangen i 2010, gjorde han alvor av sitt ungdoms kall. Han startet på den kaldeisk-katolske kirkens teologistudium i Erbil, hovedstaden i den selvstyrte kurdiske regionen i Irak, 8 mils vei øst for Mosul.

Familien bodde på vestsiden av elven Tigris, som renner tvers gjennom storbyen. Den 5. juni 2014 var Behnam på vei hjem til familien for å starte sommerferien fra prestestudiene.

Akkurat den dagen inntok IS Mosul.

Da kom IS

Hans far hentet og kjørte Behnam fra Erbil i øst, inn i Mosul og over Tigris. De måtte passere flere

” Vi måtte flykte så raskt og så langt som mulig. Vi måtte bevare vår kristne tro.

Behnam Ezzat fra Mosul

sjekkpunkter kontrollert av IS. Den strevsomme reisen endte først på kvelden.

En måned gikk før de flyktet.

– I denne tiden våget vi oss ikke ut, unntatt for å skaffe mat, sier Behnam. Men en dag gikk faren ut: IS forsøkte nemlig å ta seg inn i kirken.

– Far ville stoppe dem. Han ble truet på livet. Noen lokale muslimer forklarte IS-terroristene at dette var en kirke og at det var som hjem nummer to for min far. Han fikk gå. Det fantes heldigvis noen gode mennesker også. Det er et lys av sannhet i enhver som tror – muslimer, kristne eller jøder.

Så kom trusselen og ultimatumet fra IS: Kristne måtte konvertere til islam eller betale «jizya», beskyttelsesavgift. Da dro familien. De visste de ville risikere livet dersom de ble værende.

– Vi måtte flykte så raskt og så langt som mulig. Vi måtte bevare vår kristne tro. Derfor måtte vi dra fra huset vårt og familiens lange historie og kirken vår i Mosul, sukker Behnam.

Uskadet kom de seg til en kristen bosetning på Ninive-sletten øst for Mosul. Der fikk de hjelp. Men i august kom IS-terroristene også over Ninive-sletten. På nytt måtte familien flykte, denne gang midt på natten. De fikk tak over hodet i et nedslitt hus før de fikk en leilighet de kunne leie i byen Duhok, nord i den selvstyrte kurdiske regionen. Noen uker senere kunne Behnam komme tilbake til sin egen lille hybel på det teologiske seminaret. →

Bahnam Essat, fotografert i Mosul, vil aldri flytte hjem til byen.

Foto: Privat

Bahnam Ezzat foran en av de hardt herjede kirkene i Mosul, Mar George (St. Georg) kaldeiske kirke. Foto: Privat

Hjelpe de fordrevne

Behnam meldte seg frivillig hos kirker og andre organisasjoner slik at han kunne hjelpe mennesker som var fordrevet fra sine hjem av IS, slik han selv var.

– Det var fantastisk å kunne hjelpe fordrevne og tjene dem. Jeg følte med dem i deres lidelser og kunne forstå deres behov fordi jeg også hadde gjennomlevd det de opplevde, sier Behnam.

Men han legger til:

– Da jeg kom tilbake til studiene, følte jeg meg ikke lenger fremmed i mitt eget land. Det var en betydelig forskjell mellom å være en fordrevet som søkte ly i et telt eller et gammelt hus sammen med familien på flukt, og det å være tilbake til sitt normale liv. Selv om også jeg var fordrevet, hadde jeg et liv å vende tilbake til. Men erfaringen fra å være fordrevet hjalp meg til å forstå andre fordrevnes behov.

Behnam fullførte studiene og ble prest. Han arbeidet en kort stund i en kaldeisk-katolsk menighet. Nå arbeider han i hjelpeorganisasjonen Capni mens han er frivillig i sin egen kirke.

– Kirkene har spilt en avgjørende rolle siden regjeringen ikke var i stand til å hjelpe de mange som var drevet på flukt, sier Behnam.

Aldri til Mosul

Han kommer aldri til å flytte tilbake til Mosul.

– Kanskje vil min far og mor gjøre det en dag, fordi de har så sterke følelser for sitt egentlige hjem. Jeg ser ingen fremtid for kristne i Mosul.

– Har du håp som kristen i Irak?

– Omgivelsene gir ikke oss kristne håp her. Kirken kan heller ikke brødfø oss. Men kirken gir oss likevel håp, fordi vi gjennom kirken har røtter, tradisjoner og tro. Det er så mange historier fra kristne som har forlatt Irak. Jeg kunne også få et bedre liv andre steder, ikke minst dersom jeg en dag får barn. Gud vil veilede mine barn, dersom jeg får barn en dag, sier Behnam og legger til:

– Jeg ønsker å holde håpet levende for kristne her i Irak. Vi må holde håpet levende i oss selv i møte med livets presserende vanskeligheter. ■

Kyrkja bygt til Jomfru Marias ære i Mosul, blei øydelagt under IS. Foto: Johannes Morken

Han er fortvilt over muslimar som støtta IS då terroristane tok heimbyen hans. Men Anmar Rahemo takkar naboane som hjelpte familien då dei flykta for livet.

TEKST: JOHANNES MORKEN, NORD-IRAK

■ – **Dei muslimske naboane** våre i Mosul er gode menneske, seier Anmar Rahemo (34).

Han er i dag tilsett i hjelpeorganisasjonen Capni, som Stefanusalliansen støttar.

I oppveksten fekk Anmar oppleva korleis Mosul vart ein vanskelegare og vanskelegare stad for kristne. På skulen kjende barna seg ikkje særleg velkomne.

‘EG FLYTTAR ALDRI TILBAKE TIL MOSUL’

– Dersom vi hadde sagt at Jesus var Guds son, ville vi bli kalla «kafir», vantru, fordi muslimane avviser at Gud har ein son.

Levande skjold

Anmar kom nær terroren då militsar herja i Mosul i åra etter Saddams fall i 2003. Ein gong i 2006 brukte to krigarar frå ein sunnimuslimsk militans Anmar og venene hans – som sparka fotball – som levande skjold mot politiet. Militansen drog sin veg og dei livredde gutane kunna pusta ut.

Tre gonger i tida før IS kom i 2014, måtte familien dra frå Mosul fordi dei var kristne. Både fetteren hans og fetteren til Anmars far vart drepne av den same militansen, «Islamsk land».

Ein open plass på universitetet vart av muslimar kalla «Jesus-hagen», fordi kristne frå ulike college møttast der. I 2010 eller 2011 sprengde militansen ei bombe der for at kristne ikkje lenger skulle møtast. Ein muslimsk nabo vart drepen. Anmar og venene fekk ein gong sjå ein sjølvsmordskrigar frå militansen Islamsk Land med bomber i beltet. Dei rømde då dei hørde eksplosjonen.

Naboane varsla

Den 5. juni 2014 kom IS til Mosul, først til vestsida av Tigris. Familien til Anmar, som då var 25 år, budde på austsida. Ein kveld ringde søskenbarnet hans og sa at IS var på veg over Tigris.

– Frå taket såg eg bilane deira. Vi reiste straks. Nokre irakiske soldatar sa at vi ikkje kunne dra. Men hæren rømde sjølv, utan å kjempa.

Frå Duhok nord i den kurdiske regionen kom familien seg ein tur tilbake til Mosul, ein times biltur mot sør, for å henta noko frå heimen. Men så kom meldinga: Enten

måtte kristne bli muslimar, eller dei må betala skatt for å bli verna. Ved å bli verande i Mosul risikerte dei livet.

– Dei muslimske naboane våre varsla foreldra mine slik at dei kom seg vekk.

«Hadde IS-ideane i seg»

Desse naboane berga også noko frå huset då IS tok det og kasta alt personleg i søpla.

– *Kva har IS gjort med forholdet ditt til muslimar?*

– På skulen opplevde eg at muslimske barn ikkje ville sitja ved sida av meg. Kvifor? Familiane hadde lært dei opp. Då nokon kasta skulesekken min, våga eg ikkje fortelja det til læraren. Dette er folk som hadde IS-idear i seg. Då IS kom til Mosul, sette dei ideane ut i praksis. Mange i Mosul tok imot IS. Alt som IS gjorde står skrive i Koranen, seier Anmar og legg til:

– Muslimske naboar som hjelpte oss, bad om orsaking for vondskapen til IS. Eg har framleis muslimske vener i Mosul som eg har ete lunsj og frukost med, seier Anmar.

– Men eg flytter aldri tilbake. ■

Dette er folk som hadde IS-idear i seg. Då IS kom til Mosul, sette dei ideane ut i praksis.

Anmar Rahemo

Anmar Rahemo har framleis vener i Mosul. Foto: Johannes Morken

Den årlige basaren på Fitjar bedehus, med digital trekning og vinnernummer på storskjerm, skaper stort engasjement.

Foto: Daniel Hop-Hansen

Trofaste ildsjeler på Fitjar

I fjor hadde «Foreningen for Stefanusalliansen» på Fitjar 50-årsjubileum. En bukett av damer har vært samlet jevnlig. De har strikket, lest Magasinet Stefanus, foldet hendene og drukket kaffe.

Stefanusalliansen hadde gleden av å besøke dem i år igjen. Høydepunktet ble basaren på Fitjar bedehus, hvor det brutto ble samlet inn 75 000 kroner. Midlene som foreningen på Fitjar hvert eneste år overfører, kommer godt med i arbeidet for de forfulgte.

Denne helgen hadde Daniel Hop-Hansen fra Stefanusalliansen med seg et misjonærpar fra Midtøsten. Deres fortellinger gjorde et sterkt inntrykk på forsamlingen. Misjonærparet deltok også på gudstjenesten i Fitjar kirke.

Presten Ole Johannes Oma og hans kone, Elisabeth Moldestad, deltok med selvskrevne sanger på møtet på bedehuset søndag kveld, noe som gav kvelden en fin ramme.

Stefanusalliansen takker for alle midlene som er blitt samlet inn i løpet av denne årlige helgen gjennom 51 år. Det første året det finnes registreringer, er fra 1991. Siden den gang har denne foreningen til sammen overført nærmere 1,4 millioner kroner til Stefanusalliansen. På toppen kommer altså gavene de første to tiårene.

Enda viktigere er alle bønnene som de har bedt, det kan ingen ane rekkevidden av.

Store enkeltgaver sikrer arbeidet

Regnskapet for 2022 vil vise et stort overskudd for aktiviteten i Stefanusalliansen – i størrelsesorden 12 millioner kroner. Det var budsjettet med et null-resultat. Årsaken er store enkeltgaver og testamentariske gaver.

Stefanusalliansen har i flere år hatt vekst i de ordinære gavene, også under pandemien. I 2022 ble det en nedgang, mot en budsjettet vekst. Nedgangen i 2022 kom i et år med mer usikker privatøkonomi som følge av krisene i kjølvannet av krigen i Ukraina.

Testamentariske gaver ble 6,2 millioner kroner høyere enn et – som alltid nøkternt – budsjett på 1 million kroner.

– Store enkeltgaver og testamentariske gaver gir oss muligheten til å holde aktiviteten oppe, selv med en nedgang i gaver ellers. De bidrar til en buffer både når ordinære gaver varierer og når partnere står midt i store kriser.

– Samtidig vet vi at våre støttespillere er svært bevisste på at kampen for trosfrihet og misjon i land der trosfriheten trues, ikke kan ta pause. Våre partnere i flere land står i meget krevende situasjoner som følge av pandemi, krig, flyktningekatastrofer og økonomisk vanstyre. For eksempel har Ukraina-krigen hatt økonomisk ødeleggende virkninger i mange land der vi har partnere. De langsiktige følgene for våre partnere av jordskjelv-katastrofen i Tyrkia og Syria, er umulig å forutse.

Stefanusalliansen brukte i fjor 1,3 millioner fra avsatte midler til partnere i ekstraordinære situasjoner. I år er det bevilget fra avsatte midler til partneres hjelpearbeid for ofrene etter jordskjelvene i Tyrkia og Syria.

Marianne Haugerud er glad for støtten fra mange faste givere og for store enkeltgaver. Foto: Pål Brenne

PÅSKEKONSERT

GÅTEN OM KORSET

14 sanger som drar oss nærmere påskens grensesprengende budskap - og gåten om korset.

En helt spesiell konsertopplevelse du bare må få med deg!

KRISTIANSAND - LØRDAG 18. mars kl. 19:30

TØNSBERG - SØNDAG 19. mars kl. 19:30

ÅLGÅRD - TIRSDAG 21. mars kl. 19:30

NORHEIM, KARMØY - ONSDAG 22. mars kl. 19:30

BERGEN - TORSDAG 23. mars kl. 19:30

VOLDA - FREDAG 24. mars kl. 19:30

ÅLESUND - LØRDAG 25. mars kl. 19:30

TRONDHEIM - SØNDAG 26. mars kl. 19:30

Skann QR-koden med mobilen din og BESTILL BILLETTER.

Gi KRISEHJELP NÅ

Foto: Merath, Aleppo 2023

TIL JORDSKJELVRAMMEDE I TYRKIA OG SYRIA

Vil du være med å holde de overlevende i live?

Daglig kjemper våre partnere for trosfrihet i Syria og Tyrkia. Men jordskjelv skiller ikke på forfølger og forfulgt. Den 6. februar ble **alle** rammet. Midt i katastrofen står Stefanusalliansens partnere. De har satt alt annet arbeid på pause for å drive krisehjelp. **Akkurat nå** kjempes en desperat kamp mot klokka for å ta seg av mennesker som risikerer å dø av sult.

Nyheten om de første tilfellene av kolera har nylig tikkert inn fra Syria. Krisearbeidet fortsetter med full intensitet!

En gave fra deg gir mat, vann, varme klær, dyner, tilgang på strøm til mennesker som risikerer å dø av sult og sykdommer.

Våre lokale partnere får hjelpen din fram.

GAVEEKSEMPEL:

Gi én kurv mat
til en familie:

280 kr

GAVEEKSEMPEL:

Gi 5 stk.
varme dyner:

1230 kr

GAVEEKSEMPEL:

Gi et strøm-
aggregat:

6500 kr

v:pps

til 19013
- merk med:
jordskjelv

Gi en gave til
gavekonto:
3000 14 57922
- merk med:
jordskjelv